

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

ไม่ได้พบพระพุทธรูปก็เหมือนไม่เกิด

วันพรุ่งนี้เราก็ไปอุบลแล้วย้อนมาทางอำนาจเจริญ ย้อนมาทางภูจ้อก้อ
มุกดาหาร เรื่อยถึงนครพนม วันสุดท้ายวันที่ ๒๘ ตอนค่ำเทศน์ วันที่ ๒๙ ฉันทเสร็จแล้ว
ออกเดินทาง ไปตั้งแต่วันที่ ๒๐ ถึงวันที่ ๒๙ จึงได้เดินทางกลับมา คราวนี้ก็นาน
เหมือนกัน นับเป็น ๑๐ วันพอดีเลย ไม่ใช่เล่นนะ ไปที่มันหนักก็คือเรื่องเทศนาว่าการ
นี้หนักมาก เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เทศน์จบลงแล้วอ่อนไปหมดแหละ เวลาเทศน์ก็ไม่
เป็นไร เรื่อย ๆ พอหนักเข้า ๆ ธาตุชั้นธก็เดือน ถ้าหนักกว่านั้นโรคหัวใจเดือน
โรคหัวใจนี้มันไม่ได้หายขาดนะ มันสงบ สงบมานานแล้ว ส่วนมากที่จะไปกระดูกมันก็
มักจะมีแต่การเทศน์ ที่ธรรมะดุเดือด มันกระเทือนแรง การเทศน์ธรรมะดุเดือดก็คือ
ธรรมะชั้นสูง ๆ เรียกว่าดุเดือด ลมมันออกแรง มันสะท้อน ๆ สักเดี๋ยวก็ยับเยิบขึ้น ถ้า
ยับเยิบแล้วเหยียบเบรกทันทีนะไปรอไม่ได้ จากนั้นก็หยุด อันนี้ก็เหยียบไป ถ้ามันยับ
เยิบแล้วเรายังฝืน อยู่ ไม่ได้นะ ฝืนฟุ้งเลย ดีไม่ดีเจ้าของจะสลบ

ต้นเหตุที่เป็นโรคหัวใจนี้ เรายังไม่เคยเป็น นี่ก็ไปเป็นอยู่ที่วัดดอยธรรมเจดีย์
เหมือนกัน เทศน์งานศพท่านอาจารย์กงมา เราเป็นองค์เทศน์ อย่างนั้นนะ เทศน์ที่ไหน
ก็มีแต่เรา เทศน์วันนั้น โห พระเป็นพัน ๆ ภูเขาลูกนั้นแน่นหมดเลย คนก็มาก พระก็
มาก เพราะท่านอาจารย์กงมาท่านก็เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นด้วย แล้วเป็นอาจารย์
กรรมฐานองค์สำคัญองค์หนึ่งด้วย ท่านเสีย เวลาเทศน์ก็ดูเหมือนเดือนมีนา นี้ จำได้ว่า
เดือนมีนา เราเป็นองค์เทศน์เสียด้วย พระสงฆ์ทั้งหลายก็มุ่งต่อธรรมทางด้านธรรม
ปฏิบัติด้วย เราเทศน์ก็มุ่งอย่างเดียวกันด้วย เทศน์มันก็ขึ้น แล้วเร่งเรื่อย เร่ง เร่งเรื่อย
โถ เวลามันเร่งเต็มที่จนจะสลบนะ นี่ละเป็นที่แรกเราไม่รู้ตัวเลย

นี่ละเรื่องของธรรมกับใจ แต่อาศัยสังขารร่างกายเป็นเครื่องมือ เวลา
กระทบกระเทือนก็มากกระทบกระเทือนเครื่องมือ คือสังขารร่างกาย เครื่องมือใช้ของ
ธรรม เทศน์เร่ง ๆ หมุนตัวเลย ก็กเดียวเลยนะ ไม่รู้ตัวเลยถ้าไม่รู้ตัว คือมันไม่เดือน
อะไร ก็กัณฑ์ที่เลย อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ มันแข็งไปหมดถ้าแข็ง ถ้าอ่อนก็อ่อนไป
หมด เอ้ ทำไมเราเป็นอย่างนี้ คือกำลังเร่ง ๆ หยุดก็เลย คนฟังเต็มภูเขาเหยียบปั๊บเลย
เลยอยู่นั้นละที่นี้ กระตุกกระตักไม่ได้เลย เอ้ ทำไมเป็นอย่างนี้ แต่สำหรับจิตมันก็รู้ของ
มัน มันไม่เป็นอะไรนี่จิต มันเป็นแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นธ โอ นั่งอยู่นั่นนานนะ จาก

หยุดก็ไปแล้วเป็นเวลานาน ถ้าเป็นแบบโลก ๆ ก็เรียกว่า สลอบอยู่ในเวลานั้นแหละ แต่
นี่มันไม่มี

ร่างกายหมดสภาพทุกอย่างมันรู้หมดเวลานั้น จิตมันรับทราบตลอด นานแล้วก็
ค่อยคลี่คลายออกมา เท่านั้นเราก็นั่งเงียบพิจารณาดูมันเรื่องอะไร ๆ พิจารณา จิตมันก็
ทำงานของมัน ค่อยคลี่คลายออกมานี้ที่ไหนตัวสั่นหมดเลยนะ นั่งอยู่นั้นอีกนาน คนฟัง
เทศน์นี้เงียบหมดเลย ทุกข์ทั้งภูเขาแหละเพราะหยุดก็ทีเดียวเลย นั่นละเป็นที่แรกนะ
จากนั้นค่อยคลี่คลาย กระดูกกระดูกอะไรได้พอสมควรแล้ว พอจะลุกได้กะว่ามันค่อย
สงบลง พอที่จะเคลื่อนไหวไปมาได้ เคลื่อนจากนั้นก็ออกจากนั้นไปเลย ถ้าผู้โยกก็
มองไม่เห็นว่าจะลงจากธรรมาสน์ไปเมื่อไร ก็ทีเดียวก็ไปเลยหายเงียบ นั่นละตั้งแต่บัด
นั้นมา โรคหัวใจเราเกิดปี ๐๖ เผาศพท่านอาจารย์กงมา ปี ๐๖

ตั้งแต่นั้นมาหนักมากทีเดียวแหละ จึงได้หลบได้หลีกไปเที่ยวอยู่ที่นั่นที่นี้
รับแขกไม่ได้เลย ต้อนรับอะไรพูดอะไรไม่ได้เลย หยุด จนกระทั่งมาถึงปานนี้มันก็เท่าไร
แล้ว ตั้งแต่ปี ๐๖ มันก็ไม่ใช่ ๔๐ ปีแล้วเหอ เวลานี้มันสงบเงียบนะ ถ้าเวลาเราเทศน์
ธรรมะชั้นสูง ชั้นสูงกับชั้นดุดเดือดมันไปด้วยกัน มันจะมีลักษณะเตือนขึ้นมา ก็แสดงว่า
มันไม่หายขาด มันเพียงสงบของมันเฉย ๆ พอมันยับเยิบ ๆ ขึ้นมามันก็รู้ แล้วอันนี้ก็
เหยียบเบรกแล้วหยุดเลยเทศน์ จากนั้นมันก็หายไปเลย ถ้าเราฝืนขึ้นเลยนะ เร็วที่สุด นี้
หมายถึงโรคหัวใจที่เราเป็นเองเรารู้

นี่มันก็เป็นวาสนาอันหนึ่งเหมือนกันนั่นละ กับตัวของเราและพี่น้องชาวไทยเรา
เพราะตอนนั้นกำลังธาตุขันธ์ดีด้วยนะ ธรรมะก็ออกสะดวก ๆ เพราะฉะนั้นจึงว่ามันพุ่ง
เลยละซิ เทศน์สอนพระล้วน ๆ เสียด้วยวันนั้น ขึ้นตั้งแต่สมาธิฝังเลย พุ่ง ๆ นั่นแหละ
เป็นตั้งแต่บัดนั้น ที่ว่าเป็นวาสนาของเราคือ ตั้งแต่บัดนั้นเหมือนหนึ่งว่าหยุดก็เลยการ
เทศนาว่า การต้อนรับแขกอะไรไม่ทั้งนั้น ถึง ๔ ปีเต็มนี้รับแขกรับใครไม่ได้ทั้งนั้น ถึง
๒๕๑๒ พอกระดูกกระดูกได้บ้าง นี่ละระยะนั้นมันก็เป็นของมันอยู่เรื่อย หลบอยู่เรื่อย
หลีกอยู่เรื่อย อยู่วัดไม่ได้คนมาหาตลอด ก็ไม่ทราบว่าจะพูดว่ายังไงห้ามว่ายังไง หนีเสีย
ดีกว่า หลบหนีไปอย่างนั้นเรื่อย ๆ หลบไปทางโน้นหลบไปทางนี้ไม่ให้ใครทราบ ไปรด
คันเดียวเท่านั้นไปเงียบ ๆ โน่น ฟาดลงถึงเมืองชล ไปพักอยู่ที่สุตพัตยา อยู่ในสวนลึก
ๆ นาน ไปที่ไรอาทิศย์กว่า ถึง ๒๕๒๘-๒๕๒๙ ยังเอาอยู่นะ ไม่ใช่เล่นนะ

นี่ละถ้าหากว่าธาตุขันธ์เราดีมาตลอดนั้น การเทศนาว่าการมันจะไปยิ่งกว่านี้อีก
นะ เราไม่ใช่ใช้เวลาธาตุขันธ์มันดีมันพุ่ง ไม่ต้องได้ระมัดระวังอะไรเลย ธรรมก็ออก
สะดวกสบาย ที่นี้เวลาธาตุขันธ์คือเครื่องมือมันทรุดเสียแล้ว ที่นี้มันก็อย่างว่าแหละ
เทศน์ก็เป็นอย่างที่ว่า อย่างทุกวัน ๆ เทศน์อยู่นี้ โอ้ย มันเข้ากันไม่ได้ นะกับแต่ก่อน ถ้าผู้

ไม่เคยฟังก็อาจจะว่าเทศน์ดีแหละ ถ้าผู้เคยฟังแล้ว อย่างเรานี้เรารู้เราแล้ว ใครจะว่าอะไรมันก็รู้ เป็นคนละคน คนละโลกไปเลยเทศน์ ถ้าหากว่ามันต่อกันตั้งแต่โน้นมา จนกระทั่งบัดนี้แล้วการเทศนาว่าการนี้ ธรรมทุกแบบทุกฉบับออกเต็มเม็ดเต็มหน่วย การแสดงธรรมทุกด้านทุกทางจะออกเต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดมา แล้วธรรมะจะลึกซึ้งกว้างขวางมากยิ่งขึ้นนะ แต่นี่มันก็เป็นอย่างนั้น นี่ละนิสัยวาสนาดวงชะตาของเราของชาติไทยเรามันไปเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่ได้ จนกระทั่งเฒ่าแก่ชราจะไปไม่ได้แล้วค่อยออก ออกทางโน้นออกทางนี้ ออกจนทั่วโลก ก็มีแต่สะเปะสะปะไปอย่างนั้นละ มันไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

ธรรมนี้มันของเล่นเมื่อไร ตั้งแต่เราเกิดมาบวชในพุทธศาสนา นี้เรายกนิ้วให้เลย คือพ่อแม่ครูจารย์มัน เราไม่ได้ประมาทครูบาอาจารย์องค์ใด แต่ว่าเรื่องยกนี้ยกอย่างนี้ตลอดเลยเทียว ไม่มีใครเทศน์เหมือนเลยแหละ เทศน์เรื่องจิตเรื่องธรรมล้วน ๆ มีแต่พระแหละ ประชาชนไม่มี นี่ละท่านเทศน์ออกเต็มเม็ดเต็มหน่วย มีแต่พระล้วน ๆ เต็มเลย เทศน์เหมือนไม่มีคนนะ เจียบสัจได้ยินแต่เสียงท่านแว้ว ๆ ๆ ธรรมะสูงเท่าไรยิ่งฟุ้ง ๆ ๆ นั่นละเห็นไหม ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ไม่มีอะไรขัดข้อง ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรผ่านได้เลย เรียกว่า ธรรมล้วน ๆ ถึงว่ามีอำนาจเหนือโลกทั้งสามอย่างนั้นเอง มีอยู่ที่ผู้ทรงธรรมประเภทนั้นออกแสดง ถ้าไม่มีอะไรรับอย่างนี้ธรรมก็เหมือนไม่มี

อย่างทุกวันนี้แหละ อย่างที่เขาดูถูกศาสนา เฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาของเรา ซึ่งเป็นศาสนาชั้นเอกสูงสุดยอดในโลกนี้ไม่มีศาสนาใดเสมอเหมือน เราพูดได้อย่างเต็มหัวใจเราไม่มี ศาสนาเหล่านั้นมีแต่ศาสนาของผู้มีกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา ไม่ใช่ผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิง สว่างจำหมด สามแดนโลกธาตุขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วไม่มีอะไรมาผ่านเลย ว่าง โลงสูงสุดยอด นี้แหละคือธรรมแท้ กับใจที่บริสุทธิ์แท้เข้าเป็นอันเดียวกัน สุดท้ายพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ก็เป็นอันเดียวกัน เป็นท้องฟ้ามหาสมุทรไปเลยกว้างสุดสายตา นั่นละธรรมแท้เป็นอย่างนั้น สุดทุกอย่างไม่มีอะไรมาผ่านได้เลย คือธรรมแท้ ธรรมของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นอย่างเดียวกันหมด พอจับบีบเข้าตรงนี้มันจะกระเทือนถึงกันหมดเลย ไม่ต้องไปถามพระพุทธเจ้าทั้งหลายว่า ธรรมท่านเป็นอย่างไร

จึงเทียบได้กับน้ำมหาสมุทร พอมีจ่อลงบีบนี้มันเป็นมหาสมุทรอย่างเดียวกันแล้ว จะไปถามถามมหาสมุทรตรงไหนมุมไหนอีกใช้ไหมละ พอมีจ่อลงก็ถูกมหาสมุทรแล้วมันกระเทือนถึงกันหมดแหละ อันนี้พอจิตนี้ไปเข้ากับจ่อลงไปแล้ว บีบลงไปกระเทือน มหาวิมุตติมหานิพพาน ธรรมธาตุเป็นอันเดียวกันหมด จึงหายสงสัยที่จะ

ไปถามพระพุทธเจ้าพระองค์ใดเป็นเช่นไร หมดยุทธาทันที เป็นอันเดียวกันหมด คำว่า เป็นอันเดียวกันแล้วจะไปแยกถามอะไรอีกละ จ้างไปแล้วไม่ถามใคร มันก็รู้อยู่ นั่นละ ที่ว่า มหาวิมุตติ มหานิพพาน หรือ ธรรมธาตุ ๓ ประเภทนี้ใช้เป็นไวพจน์แทนกันได้ จ้างไปนั้นถึงกันหมดเลย เหมือนกับแม่น้ำมหาสมุทร มือจ่อบีบนี้ถึงกันหมดเลย ตรงไหนที่ไม่ใช่มหาสมุทรไม่มี เป็นอันเดียวกันหมด นี่เหมือนกันเมื่อจิตจำเข้าไปแล้วก็ เป็นอย่างนั้น

นี่ละพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอ มีผู้มาตรัสรู้ธรรมแล้วนั้นละ ได้รู้ธรรม เห็นธรรมนั้นออกมากกระจายสอนโลก ถ้าไม่มีผู้ไปรับทราบ ไม่มีผู้เป็นเจ้าของหรือได้ ค้นคว้าหรือขึ้นมาเทศน์ มันก็เหมือนไม่มีธรรม แล้วกับคนหูหนวกตาบอดมันก็เข้ากันได้ ถ้ามีก็เป็นอย่างนั้น จึงได้พูดเสมอว่า เกิดมานี้ก็ภพก็ชาติก็ตามเถอะ ถ้าไม่ได้พบ พระพุทธศาสนาก็เหมือนไม่เกิด จะเกิดสูงต่ำขนาดไหนเหมือนไม่เกิดทั้งนั้น ไม่มี ความหมาย หมดยุทธลมหายใจไปเปล่า ๆ จะเป็นภพใดชาติใดก็หมดภพหมดชาติไป เปล่า ๆ ไม่มีเครื่องหมายที่เป็นสิริมงคลและมหามงคลติดใจบ้างเลย จากธรรมทั้งหลายในพุทธศาสนานั้น ๆ พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์นั้น ๆ

แล้วที่นี้พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาทำไมเท่าไร ดูน้ำมหาสมุทรเราอยากพูดให้เต็ม เห็นอย่างนั้นนะ น้ำมหาสมุทรมากขนาดไหนกว้างแคบขนาดไหน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ มากี่องค์ ดูน้ำมหาสมุทรเท่านั้นพอ กว้างแคบ ลึก ตื้น หยาบละเอียดขนาดไหน ไม่มีใครสามารถจะนับอ่านได้เลยว่าพระพุทธเจ้า หรือเหมือนอย่างว่า ฝนนี้ตกลงมาจาก ท้องฟ้าก็หยดก็หยาด เข้ามารวมกันเป็นมหาสมุทรนี้แล้ว ก็หยดก็หยาดเหมือน พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่เป็นฝนแต่ละเม็ด ๆ นั้นตรัสรู้ขึ้นมา จนมากกลายเป็นน้ำ มหาสมุทร ไหลโตโตไหม มากไหม

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาทำไมถามใครพูดตรง ๆ นะ ใครจะว่าบ้าเราก็บ้าอย่าง ถนัดชัดเจนของเรา อย่างอาจหาญชาญชัย ไม่เอาใครมาเป็นพยานอีกด้วยบ้าประเภทนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาขนาดไหน เราเห็นเป็นเล็กน้อยหรือ องค์นี้ตรัสรู้องค์นั้นตรัสรู้ ตรีศมานานสักเท่าไรฟังซิ เรานับได้ไหมเงื่อนต้นเงื่อนปลายของพระพุทธเจ้าตรัสรู้มา แต่พระองค์แรกมาถึงนี้เรานับได้เมื่อไรพิจารณาซิ เหมือนแม่น้ำมหาสมุทร ฝนตกมาก็ หยดก็หยาด ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้มีก็หยดก็หยาด แล้วรวมมาเป็นมหาสมุทรนี้ บรรจุน้ำได้ก็หยดก็หยาด ไม่มีใครนับได้

นี่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ ซึ่งเทียบกับฝนตกลงมาจากบนฟ้าที่ละ หยดละหยาด ตกไม่หยุดไม่ถอยน้ำมหาสมุทรเต็ม นี่ละเป็นแดนธรรมธาตุ เรียกว่า ธรรมธาตุ เรียกว่า มหาวิมุตติ มหานิพพานคืออันนี้เอง นับไม่ได้เลย แล้วยังจะตรัสรู้ไป

อีกนะ ทีละพระองค์ ๆ อย่างนี้เรื่อย แล้วมาก็กัปกี่กัลป์นานเท่าไร จนกลายเป็นน้ำมหาสมุทร น้ำตกไม่หยุดไม่ถอยจนเป็นมหาสมุทรได้ พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ตรัสรู้ขึ้นมา จนกลายเป็นมหาวิมุตติ มหานิพพาน ใหญ่หรือไม่ใหญ่

ทีละธรรมพระพุทธเจ้าแท้เป็นอย่างนั้น พอรู้ขึ้นภายในใจเสียเท่านั้นไม่ได้ถามอะไรแล้ว พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ไม่ถาม ดุชมหาสมุทรพอ กว้างแคบขนาดไหน มหาสมุทรยังแคบนะ ยังมีขอบมีเขตมีฝั่งมีผา ส่วนพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ยิ่งกว้างกว่านั้นอีก พิจารณาซิ แล้วรวมทั้งสาวกทั้งหลายที่เป็นอันเดียวกัน พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ด้วย แต่นี้เราแยกพูดเฉพาะพระพุทธเจ้านะ ถ้ารวมพระสาวกแล้วเป็นเท่าไรอีก เพราะท่านเหล่านี้เป็นอันเดียวกันหมด ตั้งแต่สาวกองค์สุดท้ายถึงพระพุทธเจ้าพระองค์แรก เป็นอันเดียวกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร ท่านจึงสอนไว้ว่า นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายและสาวกทั้งหลาย จนกระทั่งถึงสาวกองค์สุดท้าย เมื่อตรัสรู้ธรรมถึงแดนบริสุทธิ์แล้ว เป็นอันเดียวกันหมด คือไม่มียิ่งหย่อนกว่ากันเหมือนกันหมดเลย

ทีละประเภทข้ามมหาวิมุตติมหานิพพาน หรือประเภทน้ำมหาสมุทร คืออันนี้เอง กว้างแคบขนาดไหนท่านทั้งหลายฟัง วันนี้หุบ้าหรือหูดี้ก็ให้ฟังเสียนะ ปากนี้ท่านทั้งหลายจะว่าปากบ้าก็ให้ว่า แต่เราพูดเวลานี้ปากธรรมสงสารโลกนะ เราพูดอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราไม่ถามใครเลย มีองค์เดียวเท่านั้นก็ตาม สามแดนโลกธาตุให้เราไปถามคนนั้นคนนี้ เราไม่ถามให้เสียเวลา ไม่นั้นไม่เรียก สนฺทิกฺขุโณ ของพระพุทธเจ้า และสาวกทั้งหลาย สนฺทิกฺขุโณ ประกาศปางเท่านั้นพอ เท่านั้นพอ คำว่า สนฺทิกฺขุโณ แปลว่า รู้เองเห็นเอง ไม่ต้องไปถามใคร ไม่ต้องไปเอาใครมาเป็นสักขีพยาน เป็นธรรมชาติที่พอทุกอย่าง อยู่กับความรู้ันั้นหมด ว่างั้นนะ ดังพระพุทธเจ้าท่านทรงเล็งญาณอย่างนี้ก็เหมือนกัน คือท่านเล็งญาณตลอด ต่อไปนี่จะเป็นพระพุทธเจ้าองค์นั้นมาตรัสรู้ ๆ ห่างไกลกันขนาดไหน ห่างไกลไม่ไกลไม่สำคัญ สำคัญที่ความแน่วว่าระยะนั้นจะมาตรัสรู้แน่นอนไม่เป็นอื่น

ด้วยเหตุนี้เองผู้ที่ปรารถนาพุทธภูมิ เวลาพระพุทธเจ้าทรงทำนาย พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตามทำนายแบบเดียวกันหมด ไม่มีสอง หนึ่งเท่านั้น แน่นนอนอย่างเดียว ถ้าลงพระพุทธเจ้าองค์นี้ท่านทำนายแล้วว่า ต่อไปนี่ท่านนี้กับท่านนี้กัปลี่ไม่ใช่เล่น ๆ นะ จะได้มาเป็นพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่าอย่างนั้น สาวกนามว่าอย่างนั้น ๆ เช่น อย่างพระพุทธเจ้าของเรา พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ เป็นสาวก นี่ท่านรับคำทำนายมาแล้ว นี่แหละพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ถ้าได้ลง

ทำนายรายใดแล้ว รายนั้นเป็นอื่นไปไม่ได้ ช้าหรือเร็วไม่สำคัญต้องถึงจุดนั้น เป็นนั้นอย่างเดียวนะ จึงเรียกว่า พระญาณหยั่งทราบ

เอกนามก็ หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์หยั่งทราบแล้วแน่เลย ไม่มีอะไรมาแก้ไขได้ เช่น อย่างองค์นี้จะได้ตรัสรู้แล้ว จะพลิกเปลี่ยนแปลงจากพุทธภูมิไปเป็นสาวกอย่างนี้ก็เป็นไม่ได้ เปลี่ยนไม่ได้แล้ว ถ้างงได้รับคำทำนายว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าตรัสรู้ หรือเป็นสาวกอย่างนี้แล้วเปลี่ยนไม่ได้เลย ต้องเป็นโดยถ่ายเดียว ถ้ายังไม่ทำนายก็ยังไม่แน่อย่างนี้เลย อาจจะเป็นสาวกภูมิก็ได้จากพุทธภูมิ คือที่แรกตั้งหน้าเป็นพระพุทธเจ้า ครั้นต่อมาก็มาเป็นสาวกภูมิก็ได้ นี่หมายถึงยังไม่ได้รับทำนายจากพระพุทธเจ้า ถ้างงทำนายแล้วแม่นยำเลยแก้ไขไม่ได้

พุทธศาสนาที่ประจำโลกประจำสงสารจึงมีศาสนาเดียว ไม่มีศาสนาใดเป็นคู่แข่งเลย มีอันเดียวเท่านั้น นี่ละเป็นศาสนาคุณุโลกคุณุสงสาร คุณุบ้านคุณุเมือง คุณุสร้างบุญสร้างกรรมสร้างบารมีอยู่จุดนี้หมด คือเป็นที่แน่นอน ๆ มีผู้รับมีผู้บอกผู้กล่าว เช่น คนนี้ทำบาปวันนี้ตายนี้จะไปอย่างนั้น ๆ บอก ศาสนาอื่นใดเขาทำเขาก็ไม่รู้เรื่องว่าจะเป็นยังไงมายังไง ส่วนพุทธศาสนาถ้างงพระพุทธเจ้าได้ทรงทำนายแล้วก็เป้ง ๆ แม้ที่สุดดูชิวสัตว์นรก พวกเรารู้ที่ไหน สัตว์นรกที่มากนกรกอยู่นี้ นรกแต่ละหลุม ๆ มีจำนวนมากเท่าไร สัตว์นรกแต่ละตัว ๆ แต่ละราย ๆ นี้ ตกนรกอันนี้เพราะทำกรรมอะไรทรงทราบหมด นั่น ทำกรรมอะไรมาจึงได้มากนกรกประเภทนี้ ๆ ตกนรกอย่างนี้ ทรงทราบมาตั้งแต่กรรมที่ทำนั้น มาตกนรกอย่างนี้ กรรมทำอันนั้นมาตกนรกอย่างนี้ ๆ แล้วพวกเราจะไปลบกรรมได้ยังไง พระพุทธเจ้ายังลบไม่ได้ฟังซิ

สัตว์ไปตกนรกถามถึงเรื่องกรรม กรรมของสัตว์นี้ก็มาตลอด มาถึงจุดนี้ ๆ นั้นเห็นไหมละ ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ มาตกตุมเอาเลย ตกมาด้วยสายของกรรมส่งเข้ามา ๆ ทั้งนั้น เมื่อส่งเข้ามานรกหลุมใด สุขที่ไหน ทุกข์ที่ไหน ภพใดชาติใดมันก็ต้องเป็นผู้เสวยอยู่ตามภพชาตินั้น ๆ เช่น ส่งมาเป็นมนุษย์นี่ เราเองไม่รู้ว่าเราเกิดมาจากอะไร เราถึงได้มาเป็นมนุษย์ นี่ให้พระพุทธเจ้าทายปั๊บทันทีเลยไม่ต้องนานละ นี่แต่ก่อนเธอสร้างอันนั้น ๆ มาได้มาเกิดเป็นมนุษย์อย่างนี้คือ ความดีนั้นแหละ เรื่องความชั่วไม่มีหวัง ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็เกิดเป็นเศษมนุษย์ เศษส้วมเศษถ่านไปอีก ไม่ว่าจะส้วมเป็นถ่านยังเศษไปอีก นุ่น เกิดเป็นอะไร ๆ มาตามสายทั้งนั้น เป็นมนุษย์เป็นสัตว์แต่ละประเภท มาตามสายของกรรมตัวเองที่สร้างมา ๆ สร้างดีสร้างชั่ว กรรมของตัวเองสร้างมา ไม่มีผู้อื่นใดมาสร้างให้ แล้วใครจะมาลบล้างได้

นี่ละเป็นอย่างนั้น ฟิงชีสัตว์ตกรกอยู่นั้น พระพุทธเจ้าทำนายชี สัตว์ตัวนี้ตกรกนี้เพราะทำกรรมอะไร ทำกรรมอันนั้น ๆ บอกตลอดถึงตัวเหตุเลย ทำมาจากโน้น มาถึงนี้ ทำจากโน้นมาถึงนี้ ๆ สัตว์นรกแต่ละราย ๆ จะบอกสายทางเข้ามาตลอด ๆ นะ ใครทำดีทำชั่วขนาดไหน บรรดาสัตว์ทั่วโลกจะมีมาตามสายทางทั้งนั้น ๆ สายทางบุญ ทางกรรม ทำชั้วก็มาตามสายทางชั้ว กรรมดีก็มาตามสายทางดี เหมือนนักโทษ นักโทษ ยังมีแน่นอนบ้างไม่แน่นอนบ้าง แต่พอเป็นหลักฐานได้ก็คือว่า ที่เป็นนักโทษนี่เพราะอะไร เพราะเขาไปฉกไปลักไปปล้น คนนี้ไปลักคนนี้ไปขโมย คนนี้ไปปล้น มันก็มีสายทางของมันเข้ามา บางคนบริสุทธิ์แต่สู้หลักฐานพยานเขาไม่ได้ เขาเอาหลักฐานพยานมาทับ ทั้ง ๆ ที่บริสุทธิ์เขาหาว่าไม่บริสุทธิ์ ติดคุกได้อยู่ แต่อันนี้ก็กรรมของผู้นี้อีก

เหตุแต่ก่อนที่มาเป็นคนบริสุทธิ์มาติดคุกนี้ คือแต่ก่อนไปแก่งทำเขาอย่างนั้น ๆ ให้เขาเป็นอย่างนั้น ๆ แนะ มีอีกเข้าใจไหมละ ไม่ใช่อยู่ ๆ มานะ ที่แก่งทำเขาที่บริสุทธิ์ให้เป็นคนมีโทษมีกรรม แล้วกรรมนั้นตามมาจึงได้มาเป็นนักโทษทั้งที่ไม่ได้ขโมย แนะ มันมีสายกรรมมาอย่างนั้นตลอด สายกรรมจะไม่ปล่อยสำหรับผู้ทำเลย ใครทำสัตว์ทำ สัตว์ไม่รู้กรรมก็ตาม กรรมไม่เอียง กรรมทางดีทางชั้วเป็นกรรมมาตลอดในสายสัตว์สายบุคคล ตลอดไปเลย อย่าพากันประมาทนะ ไม่พ้นจากสายกรรมติดตัวไปเอง ไม่ว่าไปทางดีทางชั้ว มาเกิดเป็นมนุษย์ไปสวรรค์ชั้นพรหมเพราะกรรมอะไร ๆ นี้ กรรมของตัวเองนั้นแหละ ติดแนบไปเรื่อย ส่งไปด้วย ๆ จนกระทั่งถึงนิพพานเพราะอะไรอีก แนะ ก็คือว่าสร้างบารมีคือความดีล้วน ๆ ถึงขั้นเต็มที่แล้วหลุดพ้น แนะ เป็นอย่างนั้นนะ พากันจำเอา

นี่มีตั้งแต่งู ๆ ปลา ๆ ว่าจะภาวนา โอัย.ชีเกียจ แนะ ไปให้ความชีเกียจลบเอาเสีย มันก็ได้แต่หมอน ความชีเกียจเข้าใจไหม มันจะได้สวรรค์นิพพานที่ไหน ถ้าเอาธรรมเข้าแทรก ก็นอนมาตั้งแต่วันเกิดจนหมอนแตกมากี่ลูกแล้วนี้ เพียงจะนั่งภาวนาไม่ได้ เหนอ จับหมอนปาเข้าป่าแล้วนั่งภาวนาสบาย นี่วันหลังสบายเลยเข้าใจไหม หมอนจะไม่มายุง มันกลัวจะตกเข้าป่าอีกเข้าใจไหม มาอีกฟาดเข้าป่าอีก นั่น ถ้าวันไหนคว้ามับเข้ามา โอัย.หมอนประเทศไทยมานี้หมดเลย มากองอยู่ในคน ๆ เดียว มองไปตาฝ้า ๆ ฟาง ๆ อะไรนั้นนะ มันเหมือนภูเขาทั้งลูกไปดูชี มันเหมือนภูเขา ที่ไหนได้กองหมอนเข้าใจไหม นั่น เป็นอย่างนั้นนะ พากันเข้าใจ

เรานี้ลงสุดยอดแล้ว นี่จวนจะตายจึงประกาศพี่น้องทั้งหลายทราบ เราไม่มีอะไร สะทกสะท้านในโลกทั้งสามนี้ ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้หมอบราบ ๆ หมด เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนแม้ชนิดหนึ่ง นี่ละที่ยอมรับ เวลามันเจอเข้าไปบิบบี้ ตรงไหนเป็นอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว เป็นอยู่แล้ว อันนี้

พระพุทธเจ้าก็สอนไว้แล้ว แล้วจะดำเนินไปไหนล่ะ แล้วอันนี้มันก็จริงอยู่ด้วย แล้วจริงที่ ๒ ก็คือพระพุทธเจ้าเป็นพยานไว้ก่อนแล้วด้วย นั่น มันแน่ขนาดนั้นนะ

อย่าพากันประมาทนะพี่น้องทั้งหลาย เวลานี้กิเลสมันกำลังหนากำลังแน่น กำลังลบบาป ลบกรรม ลบสวรรค์ นิพพาน นรก อเวจี บาปบุญอะไรไม่ให้เหลือ ให้เหลือแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ความติดความดี อันเป็นเรื่องที่จะลากลงนรกทั้งนั้น ให้พากันจำเอาตรงนี้ให้ดี อันนี้ถึงตลอดนะ อันนี้มันไม่บอกมันไม่มาลบ แต่ธรรมชาตินี้ไปลบความดีของตัวเองไม่ให้สร้าง สกัดลัดกันไว้ สุดท้ายก็จมด้วยกันนั่นแหละ เอาแค่นี้ละวันนี้ พอสมควรแล้ว ถ้าเทศน์ไปมากกว่านี้ วันหลังจะไม่มีอะไรมาเทศน์ให้ท่านทั้งหลายฟัง มันจะหมด เข้าใจไหม

หลวงตา เป็นยังไงพากันเบื่อไหม ฟังเทศน์หลวงตา ทุกวัน ๆ มากี่ปีมาแล้วนี้

โยม บุษาลองตา ดีใจที่เกิดมาไม่เสียชาติเกิด ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วมาพบหลวงตาด้วยหลวงตาด้วยเจ้าค่ะ

หลวงตา เออ เอละ พบพระพุทธเจ้าเท่านั้นพอแล้ว หลวงตาไม่จำเป็น มันพบอยู่ทุกวัน จำเป็นอะไร

ทองคำเราก็จะเริ่มเรื่อย เหลือกก็เพื่อช่างหน้า อะไรก็ตามเหลือเพื่อช่างหน้า เพราะฉะนั้นจึงเวลานี้เรายังไม่เหลือ เข้าใจไหม มีเท่าไรเราจะคว่ำหมด เหลืออันนี้เพื่ออันนั้น ๆ อย่างนั้นแหละ พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกแม่เราพูด อย่างนี้ละ อะไรที่มันติดใจเรามันหากไม่ลืมนะ

แม่พูด นี่ละจิตใจที่เป็นกุศล ความฝึกฝนของแม่เราระลึกที่หลังได้ แต่ก่อนไม่ค่อยคิดแหละแต่จำได้ อาหารจัดไว้ให้ลูกให้เต้า อันนั้นกูแบ่งไว้สำหรับไปจ้งหันพຽງนี้สู่อะยาไปยุงนะ เราไม่ลืมนะ อันนั้นคือว่าแบ่งแล้วเอาไปไว้สูง ๆ นะ อันนั้นชี้บอกว่า สู กูจะแบ่งไว้ไปจ้งหันวันพຽງนี้สู่อะยาไปยุงนะ คือให้กินแต่พวกนี้ เราก็เลยไม่ลืม นั่นเห็นไหมละ จิตใจแม่เป็นอย่างนั้น ทีนี้เราก็จำได้เฉย ๆ จำได้ว่าแม่ไม่ให้ยุงเท่านั้นละ แต่มันก็มาระลึกที่หลังย้อนไปอีก ถึงจิตใจของแม่ที่มีความฝึกฝนต่ออรรถต่อธรรมต่อบุญต่อกุศล กลัวลูกจะไปเอามา เลยขูไว้ สู่อะยาไปยุงนะ กูจะเอาไว้ไปจ้งหันวันพຽງนี้ สู่อะยาไปยุงว่านั่นนะ เราก็ไม่ลืม เอละให้พร

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th